

Karjan Rykmentin
Rintamalehden N:o 604 Laukulle

ARVON MEKIN ANSAITSEMME.

Arvon mekin ansaitsemme
Suomenmaassa suuressa,
Laino kasvaa kyntäjälle,
arvo työnsä täyttäjälle,
Lallalalala lallallallal-
lallallallalla lallalala
la lallallallallallaa.

Suomen poika puolestansa
tunnetaan jo jaloksi.
Korvet kylmät voimallansa
perkallee hän pelloksi.
Hän on rakas, rauhallinen,
mies sodassa niehuullinen.
Lal-la-la j.n.e.

Suomen tytön poskipäihin
veri vaatii kukkaset,
hall' ei pysty harmaa näihin,
näit' ei pane pakkaset.
Luonnossa on lenpeyttä,
sydämessä siveyttä.
Lal-la-la j.n.e.

Orvokki

Mä rintehessä metsän
ja aivan yksinään
näin kerran pienen kukkasen,
ni päivään nosti pään.
En vastustella voinut,
vaan taitoin kukkasen
ja rintahan sen laitoin
tuon armaan impyen.
:: Se oli orvokki,
vain pieni orvokki.
Holla-hiidi - hullallaa
holla-hiidi-hoo! ::

Nyt kukkastani kantaa
hän juhlapuvussaan.
Hän tietää, että kukka tuo
on kaunein päällä naan.
Hän tahtoo mua muistaa
ja siitä ylpeilen.
Kas keran säi tuo kukkanen
kaks' sydäntä yhtehen.
:: Se oli orvokki,
vain pieni orvokki.
Holla-hiidi - hullallaa
holla-hiidi-hoo! ::

Niin yksin kuin tuo kukka,
ni katsoi taivaisiin,
niin yksin mekin kuljimme,
siks kunnes kohdattiin.
Mut' rakkauden kaihon
ja onnen auringon
nyt meille molemmille
tuo kukka tuonut on j.n.e.

JO KARJAN KUNNAILLA.

Jo Karjalan kunnalla lehtii puu,
jo Karjalan koivikot tuuhettuu,
käksi takkuu siellä ja kevät on,
vie laine mun kaiho pohjaton.

Ma tullen vaaras ja vuoristovyös
ja kaskien sauhut ja uinuvat yö
ja synkkien metsies aarniopuut
ja siintävät salmes ja vuonojes suut.

Siell' usein matkani määrätöin
läpi metsien kulki ja näreikköin,
minä seisoin vaaroilla paljain päin,
missä Karjalan kauniin eessäin näin.

Tai läksin kyliin urhojen luo,
miss' ylhääll' vaaroilla asui nuo,
näin miehet kunnan ja hilpeän työn,
ja näin, missä sykkii Karjalan syön.

Tellervo

Käy narssi rintamalle
ja laulu raikas soi.
Vala maalle rakkahalle:
- Ei jädä sorron alle
tämä kaasa koskaan voi,
tämä kaasa koskaan voi!
Näkemiin nyt, pikku Tellervo,
eron hetki tullut on.
Pyghi pois jo kyynelkarpalo,
ole reipas, huoleton!
Fallerii-falleraa, falle-ralle-ralleraa,
täis kun palajan, oot sä mun.
Näkemiin nyt, pikku Tellervo,
pian oon nä luonas sun! -

Vihamiestä päin nyt tulta
lyö Suomen sotilas,
ja jos katkee taival multa,
äl' itke kallis kulta,
pue ylles parhaintas,
pue ylles parhaintas!
Näkemiin j.n.e.

Ja jos kaatuisinkin varhain
nä aamun koittohon,
yli valkoristitarhain
soi laulu: - Kuolo parhain
se sankarkuolo on.
Se sankarkuolo on! o -
Näkemiin j.n.e.

Taas joukko uljas astuu
nyt laulain taistohon.
Miks, armas, silmäs kastuu,
on meillä ylväs vastuu,
pian voitto meidän on,
pian voitto meidän on.
Näkemiin j.n.e.